

Убодрена отъ добро-то това поведене, она съ искренности имъ ся отговаряше на вопроси-те и приказа часть отъ исторія-та си. Они искаха да ѝ покажатъ че добро-то ѝ некатъ, и желаючи да оправдаятъ прежно-то нихно камъ нея поведене, увѣриха я че не за друго иска-ли да знаятъ ако тя пари имаше, освенъ защо-то безъ правда за крадлива взели я бѣха, и че она можеше да разумѣе като преброн малко-то нейно количество, че никакъ не са были разбойницы. Наконецъ Прасковія взе отъ тѣхъ прощеніе за да си иде никакъ незнающа, ако да ли да имъ благодари требаше, намѣряюща-ся обаче много счастлива защо-то вонъ отъ домъ-атъ имъ ся нахождаше.

Послѣ като отиде нѣколко верста далеко отъ село-то, любопытна быде пары-те си да прибори. Несомнѣнно читатель-атъ ще ся смае, какво-то и она сама ся бѣше смаяла, като научи че вмѣсто осмѣдесять копѣйки, кои-то тя вѣрваше да има, намѣри сто и двајсе. Нейни-те гостопріемници приложили бѣха чети-ресе копѣйки.

Прасковія обичаше да повтара тая случка, като единъ явенъ знакъ на Божіе-то зацѣще.